

dek A. B., který je obchodníkem radiovými přístroji, potvrdil a soud na základě jeho výpovědi zjistil, že řekl při prodeji radia obžalovanému na otázku, zda musí platit autorskému sdružení poplatky, že neví, zda nutno takové poplatky platiti, že o tom neslyšel, že už asi v padesáti hostincích namontoval radiové přístroje a že mu ani jeden z těchto zákazníků neoznámil, že by autorské sdružení od něho žádalo autorské poplatky. I když vrchní soud dále zjistil, že svědek L. E., který byl kdysi u svědka A. B. v učení, potvrdil, že A. B. za dva měsíce po instalaci radiového přijímače obžalovanému řekl, že má platiti měsíčně jen poplatek 10 Kč poštovnímu úřadu a že do autorského sdružení platiti nemusí, nelze na základě této výpovědi vyloučiti vědomí obžalovaného o existenci cizího práva původského, poněvadž obžalovaný byl podle toho svědkem A. B. různě a tedy nevěrohodně poučen, znění koncese na radiový aparát přijímací u obžalovaného rovněž opačný názor vyvolati anebo ho v opačném názoru utvrditi nemohlo a obžalovaný, který se v této věci obrátil o informaci též na poštovního úředníka F. K., byl jím odkázán na radiojournal anebo na autorské sdružení. Nelze tedy tvrditi, že obžalovaný byl věrohodně a vhodně ujištěn a že si zjednal jistotu o tom, že nezasahuje do cizího práva původského a že nemusí autorské poplatky za chráněná díla platiti. Obrana obžalovaného neobstojí tedy ani po subjektivní stránce. Proto vyhověl nejvyšší soud zmateční stížnosti hlavního soukromého žalobce a postupoval podle odst. 1 § 33 por. nov.

Čís. 5529.

Střetla-li se zástavní práva berní a soudní tak, že berní zástavní právo předcházelo soudnímu, a nepostupoval-li berní úřad podle § 369, odst. 1 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n., zaniká soudním prodejem dříve nabyté berní zástavní právo na draženém předmětu a berní úřad se může se svou pohledávkou státi jen účastníkem soudního rozvrhu tak jako smluvní věřitel.

Je-li dlužník v berní exekuci osobou rozdílnou od dlužníka v exekuci soudní, není vyloučen z dražení v prodejovém řízení soudním; vydražil-li dlužník v exekuci berní zabavený předmět v prodejovém řízení soudním a disponoval-li pak s předmětem vydraženým, neodňal tím úřednímu nakládání berního úřadu předmět ještě zabavený (§ 3 zákona o trestech na zmaření exekuce).

(Rozh. ze dne 26. února 1936, Zm II 57/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 29. října 1935, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem maření exekuce podle § 3 zák. z 25. května 1883, č. 78 ř. z., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a zprostil obžalovanou podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přestupek podle § 3 zák. o mař. exe-

kuce, jehož prý se dopustila tím, že v prosinci 1933, vzdavši se vlastnictví k autobusu, zabavenému pro pohledávku berního úřadu, svémocně se zbavila předmětu majetkového, aby s ním úřad nemohl nakládati.

D ů v o d y :

Zmateční stížnosti obžalované, napadající rozsudek z důvodů zmatků č. 4, 5, 9 a), c), 10 § 281 tr. ř., nelze upřítí úspěch.

Nalézací soud zjišťuje, že berní úřad v T. zabavil v exekuci proti Františku a Františce S. 27. dubna 1933 autobus značky Chevrolet a že obžalovaná o tom věděla. Týž autobus byl 27. července 1933 zabaven i soudně v exekuci proti Františku a Cyrilu S. Při dražbě 19. září 1933 koupila autobus obžalovaná Františka S. Ježto na zaplacení nejvyššího podání si vypůjčila peníze od Dr. S., dala mu prohášení, že smí autobus prodat, což také učinil. Že by obžalovaná měla úmysl v § 1 zák. o mař. exekuce předpokládaný, soud nevzal za prokázáno, avšak v tom, že vydražila autobus, ač byla dlužnicí vůči bernímu úřadu, a v tom, že stávši se vydražením vlastníkem, vzdala se vlastnictví ve prospěch Dr. S., ač věděla, že autobus je zabaven pro pohledávku berního úřadu, shledal nalézací soud skutkovou povahu přestupku § 3 zák. o mař. exekuce jako obejití zabavení berního úřadu ve vědomí, že se toto úřední opatření maří.

Zmateční stížnosti je třeba přisvědčiti, pokud brojí proti správnosti tohoto právního nazírání prvního soudu a popírá, že u obžalované je dána skutková povaha činu jí přičítaného.

Exekuce soudní i berní je třeba pokládati za rovnocenné; při jejich střetnutí, kdy nemohou již vedle sebe paralelně pokračovati, nutno řešiti kolise podle zásady předstížení (§ 369 zák. z 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n.).

V souzeném případě střetla se zástavní práva berní a soudní k autobusu tak, že berní zástavní právo předcizovalo soudnímu. Poněvadž berní úřad je orgán povoláný jen ku provedení exekuce ve prospěch berní vrchnosti a nikoli ve prospěch pohledávek soukromníků, není možno, aby převzal na sebe povinnosti pokračovati dále v exekuci na místě soudu i ve prospěch ostatních věřitelů. Proto ani okolnost, že berní zájem předstihl soudní, ani případné poznamenání soudního zájmu v protokole o berním zabavení nepůsobí převod soudní exekuce v berní, nýbrž berní úřad pokračuje pouze ve své exekuci až do prodeje zástavy, ale s vyloučením rozdělení výtěžku. Poznámka soudního zájmu vylučuje jen vydání hyperochy dlužníku (§ 382 zák. č. 76/1927). Jakmile je berní úřad uvědomen, že týž předmět je zabaven soudem, má povinnost »co nejrychleji« (§ 369, čís. 1 cit. z.) berní exekuci provést a přebýt u soudu složit. Nic nebrání však soudu, aby nepokračoval ve svojí exekuci při nečinnosti berního úřadu, jako tomu bylo v případě souzeném. Provede-li takto soud bez ohledu na exekuci berní svou exekuci do konce, vyloučiv tím možnost dalšího postupu exekučního berním úřadem, nemůže k bernímu zabavení při rozvrhu přihlížet z úřední moci, neboť berní úřad není věřitelem, který navrhl výkon prodeje soud-

ního (§ 285, posl. odst. ex. ř.), nýbrž musí berní úřad své právo při rozvrhovém roku uplatnit výslovným návrhem, ačli totíž nebyl již přistoupl k soudnímu řízení zabavovacímu. V takovém případě lze berní úřad klásti jen na roveň smluvnímu věřiteli a uspokojiti daňovou pohledávku v rámci § 286 ex. ř. Z této úvahy plyne, že berní úřad, který nepostupoval, ač předstížení ho k tomu opravňovalo, podle § 369, odst. 1 zák. č. 76/1927, může se státi se svou pohledávkou jen účastníkem soudního rozvrhu prodejového výtěžku tak jako smluvní věřitel a že jeho dříve nabyté zástavní právo na draženém předmětu prodejem soudním zaniká. Exekuční prodej soudem prováděný nutno považovati tudíž za samostatný, na berní exekuci nezávislý realizační krok, který pohlcuje v sebe exekuci berní, když dospívá do dalšího stadia než exekuce berní a přivádí zároveň s sebou zánik zástavního práva exekucí berní nabytého. Účastí svou na exekučním prodeji soudním a vydražením autobusu, ač byla dlužnicí oproti bernímu úřadu, mohla se obžalovaná, jež nebyla exekutkou v exekuci soudní, tím méně dopustiti přičítaného jí přestupku, že přece jde tu v podstatě o úkon upravený zákonem a prováděný soudním orgánem a nikoliv o svémocné zasažení do úředního opatření.

Otázkou, již zmateční stížnost rozebírá, zda byla obžalovaná vůbec vlastníci autobusu v době, kdy byl zabaven berním úřadem, netřeba se obírat. Tato otázka je při zániku exekuce berní soudním provedením dražby nerozhodná a byla by došla řešení případným postupem soudu podle § 231, odst. 3 ex. ř. jen, kdyby byli postižení věřitelé odporovali přihlášce berního úřadu.

Ale pak obžalovaná, nejsouc z dražení vyloučena po smyslu §§ 180, 278 ex. ř., nabyla vlastnictví k vydraženému autobusu s důsledky § 367 vš. zák. obč. Berní úřad, ztrativ ze zabavení plynoucí právo na předmět, zůstal se svojí pohledávkou odkázán, jako každý jiný věřitel, jen na nejvyšší podání. Kupem autobusu v dražbě soudní nebylo tedy zástavní právo berního úřadu, které zaniklo tím, že berní úřad nepostupoval podle § 369, odst. 1. zák. č. 76/1927, a soudní dražbu dopustil, ani obcházeno ani zmařeno, dispoice s předmětem vydraženým není již disponováním s předmětem berním úřadem ještě zabaveným a neodníma se jí úřednímu nakládání předmět zabavený. Není tu tedy u obžalované skutkové povahy § 3 zák. o mař. exekuce ani po stránce objektivní.

Čís. 5530.

Zákaz zakladania a udrzovania nevestincov, obsažený v § 14 zákona č. 241/1922 Sb. z. a n., je opatrením len administratívnym a nebola ním utvorená nová kutková podstata samostatného deliktu, súdom trestateľného.

Pre ustálenie súdom trestateľného »zriadenia alebo udrzovania nevesticina« nestačí zistenie tejto skutočnosti, ale treba zistiť skutočnosti niektorého činu v zákone o kupliarstve uvedeného.

Za nevesticince treba považovať podniky alebo tomu podobné verejné domy alebo miestnosti, ktoré sú obecne prístupné a v ktorých je prosti-